U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 648/16, Brno, proti usnesením žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 A 229/2016 – 35, ze dne 27. 2. 2017, č. j. 31 A 34/2017 – 35, ze dne 6. 3. 2017, č. j. 29 A 53/2017 – 25, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 29 A 63/2017 – 38, ze dne 10. 4. 2017, č. j. 29 A 68/2017 – 37, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 30 A 1/2017 – 38, ze dne 5. 4. 2017, č. j. 30 A 55/2017 – 40, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 62 A 223/2016 – 35, ze dne 31. 3. 2017, č. j. 49 Co 86/2017 – 68, a ze dne 10. 5. 2017, č. j. 30 A 95/2017 – 40, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2017, č. j. 62 A 93/2017 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto o jeho žalobách proti výše specifikovaným usnesením krajského soudu. Tímto usnesením byly jeho žaloby proti soudním rozhodnutím vydaným v předchozích soudních řízeních spojeny ke společnému projednání pod sp. zn. 62 A 93/2017 a odmítnuty pro nepřípustnost. Součástí podání stěžovatele byla též námitka podjatosti a podnět ke kárnému řízení se soudci krajského soudu.

[2] Jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[3] Stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, a ani za něj nejedná další osoba. Je tak obecně třeba trvat na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. V nynější věci jde o případ, kdy stěžovatel napadá usnesení krajského soudu, který rozhodl ve věci samé, tudíž jej tíží poplatková povinnost za kasační stížnost a musí být zastoupen advokátem (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, č. 3271/2015 Sb. NSS).

[4] Stěžovatel, ačkoli musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, svou kasační stížnost podává sám, aniž by byl takto zastoupen a aniž by se svou kasační stížností spojil návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů.

[5] Dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není-li stanoveno jinak, soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn.

[6] Byl-li konkrétní stěžovatel v minulosti ze strany soudu nesčetněkrát zpraven o nutnosti povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, není nezbytně nutné, aby v každém dalším řízení o kasační stížnosti byl takový stěžovatel znovu a znovu v daném smyslu poučen a vyzván k doložení plné moci pro advokáta.

[7] Nynější stěžovatel se na Nejvyšší správní soud obrátil ve více než 660 případech, povětšinou svými podáními zahájil řízení o kasační stížnosti. Ze strany soudu byl již mnohokrát poučen o podmínce povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti a již mnohokrát byl taktéž poučen o tom, že může navrhnout, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů, pokud jsou u něj splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv (§ 35 odst. 9, věta první, s. ř. s.).

[8] Lze proto vycházet ze spolehlivého předpokladu, že jej soud již v minulosti dostatečně informoval jak o nutnosti povinného zastoupení advokátem, tak i o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Pro nynější řízení se proto jeví neefektivním a formalistickým stejnému stěžovateli opětovně adresovat výzvu k doložení splnění požadavků dle § 105 odst. 2 s. ř. s., případně jej poučovat o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že Nejvyšší správní soud by stěžovatele znovu nadbytečně informoval o skutečnostech, o nichž objektivně musí z minulých řízení vědět.

[9] V projednávané věci lze v zájmu zamezení jakýchkoliv průtahů požadovat, aby u těch řízení, kde je vyžadováno povinné zastoupení advokátem, si toto zastoupení již od počátku stěžovatel zajistil, případně alespoň podal návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, a to současně s podáním kasační stížnosti.

[10] Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatel kasační stížnost podal sám, aniž by byl zastoupen advokátem, a ani s kasační stížností nespojil návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah kasační stížnost odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, aniž by jej vyzval k doložení plné moci pro advokáta.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle uvedených ustanovení žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Uplatněnou námitku podjatosti soudců krajského soudu posoudil Nejvyšší správní soud jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. I pokud by stěžovatel zamýšlel předmětnou námitkou uplatnit námitku zmatečnosti řízení před krajským soudem, nemohla by být úspěšná. Podjatost soudce totiž nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem, což je stěžovateli známo i z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 – 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. Nao 239/2014 – 28, nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 8 As 136/2014 – 67).

[13] Stran podnětu ke kárnému řízení se soudci krajského soudu lze poukázat na věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. Nao 478/2014, sp. zn. Nao 483/2014, sp. zn. 8 As 2/2017 a další obdobné věci týkající se stěžovatele, ve kterých mu bylo opakovaně sděleno, ke komu má být podáván podnět k zahájení kárného řízení. Nejvyšší správní soud nemá postavení kárného navrhovatele vůči soudcům krajského soudu, tím je v prvé řadě předseda daného soudu. Stěžovatel byl o této otázce dostatečně poučen a musí si být vědom, komu svůj podnět adresovat, proto se jím soud již dále nezabýval.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu